

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΚΕΥΣΕΙΣ

ἐπὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη

Περίεργον! Διατί οἱ ὑπάλληλοι ἐξυγρῶνται ἐνῶ οἱ ἐπίστρατοι εὐχαριστοῦνται ὅταν ἀπολύονται;

Ὅσον σκέπτομαι τόσον πείθομαι ὅτι μόνον ὁ οὐγγρος στρατηγὸς ὁ ἀναλαβὼν τὴν τομὴν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη ὁ σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος.

Ἄφου κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης βουλευτικῆς συνόδου οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐδάρχον μεταξύ των, τί θὰ κάμουν ἄρα γε κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς παρούσης; Εἰς ὑποῖον ἀπαντήσῃ χαρίζω μίαν πεντάλφον ἐξ ἐκείνων ἃς ἐμοίραζε κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἡμέραν ἐντὸς τῆς βουλῆς ὁ κ. Ῥάλλης.

Μ' ὄλας τὰς ἀριμανεῖους καὶ αἰμοχρεῖς διαθέσεις ὑφ' ὧν καταλαμβάνονται ἐκάστοτε μέρος τοῦ τύπου μας καὶ τινες τῶν πολιτευομένων μας, ἡ μόνη δυνατὴ ἐν Ἑλλάδι, καθὼς πηγαινόμεν, στάσις θὰ εἶνε . . . ἡ τοῦ μυκλοῦ μας.

Κατὰ τὴν Γραφὴν, ὁ Δημιουργὸς στέλλων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν γῆν εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου». Οἱ ἔκτοτε παρελθόντες αἰῶνες, οἱ μεταβιβάσαντες τὰ πάντα, ἴσχυσαν νὰ μεταβάλωσι καὶ τὴν ῥῆσιν ταύτην. Σήμερον ἡ ὀρθὴ αὐτῆς διατύπωσις θὰ ἦτο: «Ἄνευ ἰδρωτός τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον . . . τοῦ πλησίον σου».

Νομίζω ὅτι ἀδίκως ἐξοδεύει ἡ Πύλη τὸ χαρτί της εἰς τὰς διακοινώσεις, ἃς στέλλει καθ' ἡμέραν ἀπὸ τινος πρὸς τὰς Δυνάμεις διεκδικούσα τὰ κυριαρχικά της δικαιώματα ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ὅλοι ὅσας ἔστειλε μέχρι τοῦδε θὰ ἠδύνατο καλλίστα νὰ μεταφρασθῶσι καὶ συνοψισθῶσι διὰ τῆς ἐξῆς ἐξ ὀλιγίστων λέξεων φράσεως γνωστοῦ τινος γαλλικοῦ κωμειδουλίου: «Κόμη Ὁσκαρ, σὲ διορίζω γενικὸν διοικητὴν ὅλων τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν μου, ὅσαι ἀρνοῦνται μέχρι τοῦδε ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἐξουσίαν μου».

Ὁ Πίνδαρος ὠνόμαζε τὸ ὕδωρ ἀριστον τῶν στοιχείων. Ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἡμῶν κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ζῶν θὰ ἐδικαιούτο πληρέστατα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ μας τρέφουσαι ἀπόκρυφόν τι πάθος κατὰ τοῦ ἀρχαίου λυρικοῦ ἀγωνίζονται παντοιοτρόπως νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε.

Ὁ αὐτὸς ἀπεκάλει καὶ τὸν χρυσὸν αἰθόμενον πύρ. Τὸν ὄρισμόν τοῦτον ἔχουσαι φαίνεται ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ κυβερνήσεις ἡμῶν ἀνέλαβον ἀπέναντι αὐτοῦ καθήκοντα πυροσβέστου.

Ὁ μόνος πολιτικὸς Μισσίας τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶνε ὁ βουλευτὴς Μέσης κ. Σταμούλης.

Λέγουσιν ὅτι εἴμεθα γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Καὶ ἐν τούτοις ἀρχαῖος Ἕλληνας ἦτον ὁ Ἡσίοδος, στίς ἐπέγραψε γνωστόν τι ἔπος τοῦ **Ἔργα καὶ Ἡμέραι**.

Ἄν ἐζῆ δὲ σήμερον μεταξύ τῶν φλυάρων συγχρόνων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, βεβαίως πολὺ θὰ ἐσυλλογίζετο πρὶν βάλῃ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ τοιαύτην ἐπιγραφὴν.

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, τῷ ἀφιερῶ τὴν περισυνήν ἐκείνην φιλοσοφικὴν σκέψιν μου:

Ὅσον ἐξετάζω τὰ συμβάντα καὶ τὰ συμβαίνοντα τόσον πείθομαι ὅτι ὁ καλλίτερος τῶν μέχρι τοῦδε βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλφρέδος.

Τί δὲν θὰ ἐφευρεθῆ ποτὲ μ' ὄλην τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν:

Μηχανὴ πρὸς ἐξγωγὴν τῶν τετραγωνικῶν βιζῶν.

Σάπων πρὸς καθαρισμόν τῶν κηλίδων . . . τῆς συνειδήσεως.

Μικροσκοπίον δυνάμενον νὰ μεγεθόνῃ τὸν Ῥούκην.

Κράκ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ

Παρ' ασχ' ᾠδία εἰς ἔσματα τρία

Ἄγγελλος μίαν φορὰν
Καὶ ὁ Σατὰν ὑπῆρξε.

— Εἰς τοῦ Ἀλφρέδου αὔριον θὰ εἶσαι; — Ὅχι. — Ποίαν Αἰτίαν ἔχεις; — Ἀησιμονεῖς σὺ τὸν ἀποκλεισμόν; —
— Καὶ μόνον, μόνον δι' αὐτὴν τὴν ἐλαφρὰν αἰτίαν Ἀφίνεις ἐν συμπόσιον τοσοῦτῳ τρυφηλόν;
Ὁ καμπανίτης ἔπαυσε νὰ σὲ ἠδύνη πλέον;
Νὰ γείνη λόγος περὶ σοῦ δὲν ἔχεις πειρασμόν;
Περιφρονεῖς καὶ στρόβιλον καὶ γεῦμα; . . . Τί ὦρατον!
Ποῦ μοῦ τὸν ἐξετρόπως τὸν πατριωτισμόν!
Ποιὸς σοῦ ἐκύλλησεν αὐτὴν τὴν νέαν ψώραν πάλι;
Σ' ἐνόμιζα πρὸ ἔξυπνον. Εἰς τὴν ἐπιστρατεῖαν
Ὡς νὰ γλυτώσης ἰδρωσες ἀπ' τὸ Μυρομαχάλη
Κ' εἰς τὸ Παρίσι ἔφυγες ἀπὸ φιλοπατρίαν . . .
Καὶ τόρα ἐθυμήθηκες καὶ σὺ τὰ παρασμένα
Κε' ἀποκλεισμούς καὶ ναύαρχον καὶ στόλον ἀγγλικόν;
Κε' ἀπὸ τὸν Δυόνην πράγματα πλέον λησιμονημένα . . .
Μὰ τὸν Θεόν, πολὺ γερὸν ἔχεις μνημονικόν!
Ἔλα σοῦ λέγω! . . . Ἐέχασε αὐταῖς τῆς κυττακίαις.
Ὁ Ῥούμβολδ προητοίμασε θαυμασίον χορόν,
Καὶ νὰ μοῦ ψάλλῃς ἄφησε αὐταῖς τῆς ἀραις μάραις!
Καλλίτερ' ἀφιλόπατριν νὰ σ' εἶπουν ἢ μωρόν!
— Θὰ εἶν' ἐκεῖ τὸ ὑλάχριστον ἢ Ρ; . . . — Κε' αὐτὴ καὶ ἔτι κ' ἔτι . . .
— Καλὰ λοιπὸν au revoir! — Ἀμπερὰ πολλαταέτη! —

Τοιαῦτα βηματίζοντες εἰς τὴν δενδροστοιχίαν,
Ἐλάλου δὺς λέοντες τῶν Ἀθηνῶν φαιδρῶς
Καὶ μετ' ὀλίγον ἐμβαινεν 'ς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβεῖαν
Ὅπου τοῦ Ρούμβολδ ἤρχιζεν ὁ ἀγγελθεὶς χορός.

Β'

Τίς ὁ Ἀλφρέδος; Ναύαρχος καὶ πρίγκηψ τῆς Ἀγγλίας
Ποῦ ἠμποροῦσε βασιλεὺς νὰ εἶνε τῆς Ἑλλάδος . . .
Τοῦ Ἐδιμβούργου ἀρχιδούξ' υἱὸς τῆς Βικτωρίας
Ὅστις τὸ Ἄστυ ἤρχετο νὰ ἴδῃ τῆς Παλλάδος.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλοτε ἐκίνει τὸν λαόν μας
 Ὅπου ὑπῆρχ' ἑλληνισμοῦ γωνία ἀπωτάτη.
 Ὑπῆρξεν ἡ λατρεία μας ὑπῆρξεν εἰδωλὸν μας,
 Καὶ σήμερον τὸ σκῆπτρόν μας, ἂν ἤθελεν, ἐκράτει.

Πῶς δὲν ἐδέχθη; Καὶ αὐτὸς ἠγνόει. Εἰμυκρμένη
 Μας τὸν ἐστέρησε σκληρὰ καὶ ἡ ψηφοφορία
 Δι' ἧς τὸν ἐξελέξαμεν ποσῶ; μὴ γενομένη
 Ἐκρίθη τὸ ἠθέλησεν αὐτὴ ἡ Βικτωρία.

Ἐκτοτε τὸν ἐχάσαμεν· μας ἔχασεν ἐπίσης·
 Πλὴν δὲν ἐλησημονήσαμεν ἡμεῖς τὸν ἐκλεκτόν μας
 Ἄν τότε μας ἐχώρισεν ἡ ἀπευκταία λύσις,
 Ἐκεῖνος ἦν ὁ ἀληθής, ὁ μόνος ἡγεμὼν μας!

Τὸν εἶχον αἱ καρδίαι μας τὸν πλάνον ἀγαπήση
 Μὲ τῆς ἀνεκπληρώτου μας τὸ πῦρ ἐπιθυμίας . . .
 Φεῦ! Ἦγνοοῦμεν τὴν μνηστὴν αὐτοῦ πῶς θάπατήση!
 Φεῦ! Ἦγνοοῦμεν ἄδυσσος πῶς ἦτο ἀπιστίας!

Εἰς τί ἐτρόφα ἔκτοτε ὁ δεῖλκιος ἀγκαλάς;
 Τί χεῖλη τὰ ψευδῆ αὐτοῦ φιλήματα ἐμύζων;
 Εἰς ποῖας τὴν Ἑλλάδα του ἐξέχατε κραυπέλας
 Περί ἡμῶν μὴ ἐρωτῶν ποτὲ καὶ μὴ φροντίζων;

Δὲν τὸ ἤξεύρω. Ὁ καιρὸς τὰ φροῦδα ὄνειρά μας
 Πιρέσασε. Τί εὐκολὰ κανεῖς τὴν μνήμην χάνει!
 Ὅτε ἠγγέλθη πρό τινος εἰς τὰ παράλια μας
 Πῶς στόλου αἰφνης ἀρχηγὸς πειρατικοῦ ἐφάνη!
 Πενήντα ἄγων θωρηκτὰ ἐπέρα τὰς ἐκτάσεις
 Καὶ ἦρχε τῆς θαλάσσης
 Κ' ἐλίμωπτον αἱ πόλεις μας κ' ἐλίμωπτον αἱ νῆσοι
 Καὶ ἐκονήγα ἀσπλαγχνὸς κάθε καρδιοκώρη
 Κ' εἶτε ἀπλὴν ψαρόβαρκαν καὶ εἶτε τρεχαντήρι
 Ἦθελεν ἀπαντήση,
 Εὐθὺς τὸ συνελάμβανεν, εὐθὺς τὸ κατεκράτει.
 Ἄγνωμοσύνη μυσαρὰ, ἐπαισχυντοσ ἀπάτη!

Γ'

Τοιοῦτος ἦτον ὁ ἀνὴρ, ὁ ξένος οὗτος ἦτο
 Ὅν ὑπεδέχοντο προχθὲς ἐλθόντα αἱ Ἀθηναί,
 Κι' ὅπως τὸν ἴδῃ σύσσωμος ἡ πόλις ἐκινεῖτο . . .
 Αὐτὸς εἶν' ὁ Ἀλφρέδος μας καὶ ὁ Ἀλφρέδος εἶνε!
 Χάριν αὐτοῦ ἠτοίμαζεν ἡ ἀγγλικὴ πρεσβεῖα
 Χορὸν καὶ περιτρέχουσαι συνέλεγον ἐν βίᾳ
 Ἀμαξιαὶ κεκλημένους
 Ἀπὸ αἰκίας καὶ ὀδυὸς καὶ λésχας μαζευμένους.

Πλὴν μ' ὄλην τὴν ἐνέργειαν καὶ μ' ὄλους τοὺς ἀγῶνας
 Ἦ ἐσπερὶς των ἡ λαμπρὰ ἔγεινε κατὰ μόρας . . .
 Ψυχρὸς ἀνὰ τὴν αἴθουσαν διέπνεε σιρόκος
 Καὶ μόνου παρευρίσκοντο εἰς ταύτην τρεῖς κ' ὁ Κόκκος.
 Διὰ τὴν ἀκρίθειαν

Kóthorvos

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ὁρεῖλομεν καὶ εἰς τὸ κοινόν καὶ εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν
 ἐταιρίαν μίαν αἴτησιν συγγνώμης. Τὰ ἐν τῷ περελθόντι
 φύλλῳ γραφέντα, ἐν στιγμῇ ἀγανακτήσεως καὶ χωρὶς νὰ ἔ-
 χωμεν τὸν καιρὸν νὰ ἐξετάσωμεν, ἀδίκως ἀπηυθύνθησαν πρὸς
 αὐτήν. Ὡς πληροφοροῦμεθα ἤδη, τὰ τῶν ἀνασκαφῶν καὶ
 τῶν τοιούτων διευθύνει ἡ Γεν. Ἐφορεῖα τῶν Ἀρχαιοτή-
 των. Αὕτη δὲ ἀπηγόρευσε ἡμῖν τὴν δημοσίευσιν εἰκόνων
 ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν, διότι ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία καὶ
 ἐν τῷ κανονισμῷ αὐτῆς ἀκόμη ἀναγράφει ὅτι ἐπι-
 τρέπεται εἰς τοὺς φιλαρχαίους ν' ἀντιγράψωσι καὶ ἀ-
 πεικονίζωσι καὶ ἐκδίδωσιν ὅ,τι ἐξ αὐτῶν θέλουσι, οὐδὲν
 διατηροῦσης τῆς Ἐταιρείας δικαίωμα προτεραιότητος.
 Ἄλλ' ἡ Γεν. Ἐφορεῖα, ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται ὡς μνηθάνομεν
 αἱ τοιαῦται ἀδειαι, φαίνεται ὅτι ἄλλα φρονεῖ, ἐπιφυλάσ-
 σει δὲ ταῦτας δι' οὗς ἀρέσκειται, ὡς ἐπὶ παραδείγματι εἰς
 τὸν κ. Ρομπρον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐφορον συνετακρισθέντα
 ὡς μας λέγουσι μετὰ φωτογράφου καὶ ἐκδώσαντα ἰδιω-
 τικῶς ὅπως ἐπὶ κερδοσκοπικῆ εἰκόνας τῶν ἐν τῇ Ἀκροπό-
 λει. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ ταῦτα δὲν εὐθύνεται ἡ Ἐταιρεία,
 ἧς τὰ σεβαστὰ μέλη βεβαίως δὲν εἶχομεν σκοπὸν προσω-
 πικῶς νὰ προσβῆλωμεν, οὔτε παρεγνώριζομεν τὰς ὑπηρε-
 σίας καὶ τὴν ἀξίαν των. Νομίζομεν ὅμως πάντοτε ὅτι τῶν
 ἀπαγορευσάντων ἡμῖν τὴν ἀδειαν ἡ διαγωγή εἶνε καὶ ἡ-
 κιστα ἀβρὰ καὶ παράνομος, πρὸς αὐτὴν δὲ πρέπει νὰ θεω-
 ρηθῶσιν ἀπευθυνόμενα ὅλα τὰ ἐν τῷ περελθ. φύλλῳ κατὰ
 τῆς Ἐταιρείας.

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Πάλης τῆς Σπάρτης (ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ἰ-
 στωροῦ):

«Αἰδεῖσθε Ἀστέιοι! Φερόνομοι διὰ τοῦ Ἄστειος ὑμῶν
 εἴσθε, ὡς σὰς προσφωνοῦμεν ἐν ἀρχῇ. Μύσπερ ὑμεῖς καὶ ἀ-
 λόγιστοι περὶ τὰ σοβαρὰ, διατυποῦτε, ἐσαεὶ, ἄλλαι ἀλώ-
 πεκες μυθῶδεις, τὴν ἀπαίτησιν ὅπως μετὰσχωμεν τοῦ
 ἀστέιου ἔργου Σας, Σεῖς οἱ εὐρόντες τὸ ἀστέιον εἰς ἀσυ-
 νήθη τινὰ λέξιν τοῦ λεκτικοῦ τῆς ἐφημερίδος μας. Ἀσε-
 βούντες πρὸς τὴν ἠθικὴν, ἦν μηδενίζουσιν αἱ γελοιογρα-
 φικαὶ ἀσχολίαι ὑμῶν ποτίζουσαι τὴν συνειδήσιν καὶ ἀντί-
 ληψιν τῆς κοινωνίας ἰὸν ἀποστροφῆς ἀπὸ τῶν σπουδαίων
 ζητημάτων, καὶ οὕτω πάλιν εἶχετε στοιχειῶδες καθήκον
 νὰ σιγατε ἀπέναντι τῆς ἠθικοποιᾶς γραφίδος τῶν Ἐπαρ-
 χιωτῶν, οἵτινες οἰκτεῖρουσιν ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεπαγγελμα-
 τίας ὑμῶν διόπερ τὸ Ἄστυ θεωρεῖται ἀπαράδεκτον παν-
 ταχοῦ τῶν Ἐπαρχιωτῶν διότι ἡ ἀξία τῆς ἐπενεργείας τοῦ
 φύλλου Σας ἐπὶ τῆς καλῶς ἐννοουμένης διαμορφώσεως ἀ-
 πεώσθη καὶ ἀπωθεῖται.»

Ἐκ τοῦ Φανοῦ τῆς Σύρου:

Ὁ ἔγκονος τοῦ παπᾶ Σβεπεγζόβερ; ; !! Ἀλέξανδρος
 Βάτεμπεργ, τέως ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας καὶ ὁ πιστὸς
 αὐτοῦ πρωθυπουργὸς κ. Καρὰβέλωφ ὅστις ἀπὸ τὰ 1853
 —1865 ἦτο κανδυλανάπτης τοῦ ἐν Γαλατῆ τῆς Κωνσταν-
 τινουπόλεως ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Βλαχέρενος καὶ παι-
 δαγωγὸς εἰς τὸ νηπιαγωγεῖον τῆς ἐκεῖ κοινότητος, ἐγεν-
 νήθησαν φαίνεται ὑπὸ τὸ αὐτὸ ζῶδιον, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ
 ἡ ταυτότης τῶν ὀρέξεων των καὶ τῶν πράξεων των.»